

Jeg synes også, at der er grund til her lige at erindre om, at det brede flertal, som tilbage i 1999 vedtog jordforureningsloven, var enige om at give de daværende amter ansvaret for den offentlige jordforureningsindsats. Det må man have haft sine grunde til, det skete under den tidligere regering, og det blev vedtaget rimeligt bredt i Folketinget.

Med kommunalreformen er den opgave så overført til regionerne, og de har i kraft af deres størrelse endnu bedre mulighed for at løfte de store forurenings-sager og for at prioritere imellem dem. Det er altså op til regionerne nu at kortlægge, undersøge og oprense jordforurening i en miljø- og sundhedsmæssig prioriteret rækkefølge, fuldstændig som jordforureningsloven foreskriver. Derfor har regionerne også her fra årsskiftet fået tilført den nødvendige tekniske ekspertise – simpelt hen den ekspertise, amterne råder over – og med den det lokale kendskab til jordforureningerne.

Så må jeg sige, at der altså heller ikke er nogen miljømæssig begrundelse for at gøre lige præcis de sådan i volumen store sager til en særlig statslig opgave. De principper, der er nedlagt i jordforureningsloven, gør det muligt netop at prioritere indsatsen der, hvor der er størst miljø- og sundhedsmæssig begrundelse for det. Der lægger man særlig vægt på indsatsen i områder med drikkevands- og grundvandsinteresser og i områder med boliger og børneinstitutioner, mens andre områder har lavere prioritet. Der er altså lagt en slags proportionalitet ind i selve loven. Man prioriterer altså jordforurening ud fra, hvor der er en risiko, og ikke sådan ud fra, hvor stor volumen den har, eller hvor dyrt det er at rense op.

Der er jeg altså også nødt til at sige, at der ikke nødvendigvis er en sammenhæng mellem en forurenings størrelse, udgiften til at rense op og det miljø- og sundhedsmæssige behov for en indsats. Det kan sagtens være sådan, at nogle af de mest problematiske jordforurenings-sager sådan set er nogle, der ikke fylder så meget, men som kan være vigtigst i en region hurtigst at få taget fat på. Så derfor er det altså vigtigt, at man ikke kun fokuserer på de store, men at man også lader de små, men måske alvorligere forurenninger indgå på lige fod med alle andre sager i regionernes miljø- og sundhedsmæssige prioritering.

Det bør også siges, synes jeg, at det sagtens kan være, at der er store jordforurenninger, som vi ikke skal gøre noget ved. Det er jo nemmere

sådan udadtil at sige: Vi vil løse det hele. Men det er der ikke nogen her, der kan, for der taler vi altså om milliarder af kroner, man skulle bruge på det formål. Der er nogle af de her store forurenninger, der sådan set ifølge sagkuindsken har det bedst ved at blive liggende, som de ligger, og hvor de ligger.

Nu må jeg så også sige, at regionerne altså har fået opgaven ud, og de har jo fået præcis de samme midler, som amterne havde før; de har altså fået i størrelsesordenen 300 mio. kr. ud om året. Det kan der altså godt laves en fornuftig indsats for.

Jeg tror, at man kan sige, at alle partier hele tiden har vidst, at det der med at rense op efter fortidens synder altså nødvendigvis må blive en langvarig proces. Derfor er det også vigtigt, at vi ikke går ud og foregøgler folk, at der nu er lige sådan en måde, hvor vi får lagt en stor slagplan centralt, og så har vi såmænd løst alt, hvad der hedder problemer med jordforurening. Sådan er det ikke.

Det, at regionerne har ansvaret, er så også baggrunden for, at jeg har bedt Miljøstyrelsen nedsætte en arbejdsgruppe bestående af embedsmænd fra både regionerne og Miljøstyrelsen, som kan kvalificere det overblik, som vi jo har tilvejebragt i en vis forstand, yderligere. Gruppen har fået til opgave at lave en teknisk gennemgang af de store jordforurenings-sager, og så skal de redegøre for den miljø- og sundhedsmæssige risiko. Og de skal redegøre for, hvilke planer regionerne har for de konkrete forurenninger. De skal finde ud af, om der er behov for yderligere undersøgelser, og regionernes begrundelse for eventuelle fravalg af en indsats over for store forurenninger i deres område skal så også fremgå.

Det synes jeg må være den rigtige fremgangsmåde i forbindelse med en opgave, som regionerne altså kun lige har haft i godt og vel 2 måneder. Desuden har formanden for Danske Regioners Udvalg for Regional Udvikling, Carl Holst, oplyst, at regionerne selv er ved at udarbejde redegørelser for hele jordforureningsindsatsen inklusiv økonomi og prioritering. Så det tyder jo altså på, at regionerne tager deres ansvar alvorligt.

Jeg mener, at vi med regionernes redegørelser og arbejdsgruppens arbejde vil få et godt overblik over situationen i løbet af året og et ensartet grundlag for regionernes prioritering af de store jordforurenings-sager. Så jeg mener, at det er overflødigt med en national handlingsplan. Jeg